

[Bonnichsen.]

at det betyder Garantier for den Fred, som alle tilstræber.

Selve Sammensætningen af Sikkerhedsraadet, hvor de fem Store dog kun tæller 5 Stemmer af 11, altsaa ikke har Majoriteten, er dog et Bevis paa en Slags Tilsagn om, at de ikke paa Forhaand vil være ene afgørende i alle Forhold. Man kommer derved uvilkaarligt til at tænke paa det Bismarck'ske Forbundsraad fra dengang Tyskland endnu var en Retsstat, trods alt. Her havde Preussen med sine 17 Stemmer og Bayern med sine 7 tilsammen ikke Majoriteten, skønt Preussen alene udgjorde tre Femtedele af det daværende tyske Rige — dette være nævnt uden enhver Tanke paa Sammenligning.

Allerede i Indledningen til Pagten bruges Udtrykket „Menneskerettigheder“, oven i Købet „fundamentale Menneskerettigheder“, og denne Betegnelse gaar igen atter og atter. Denne Understregning af Menneskenes Rettigheder har vi jo mødt adskillige Gange tidligere i Historien. Det blev udtrykt af franske Filosofer, det blev udtrykt af De forenede Stater ved deres Grundlæggelse, men vel tydeligst af den franske Nationalforsamlings Erklæring om Menneske- og Borgerrettigheder ved Indledningen til den store franske Revolution i 1789, hvor der tales om Retten til Frihed, Ejendomsretten, den personlige Sikkerhed og Retten til at gøre Modstand mod Undertrykkelse, hvilket i saa høj Grad minder om netop det, man tilsigter med den foreliggende Pagt. Ogsaa her, bl. a. i Artikel 55, kommer man ind paa Ønsket om at skabe „Ligevægt og Velvære“ for Nationerne. I Indledningen har man talt om at „fremme sociale Fremskridt og høje Levevilkaarene“, og man gentager dette i Artikel 55 i Forbindelse med Ønsket om fuld Beskæftigelse. Man gaar altsaa ind for at ville søge Midler til at afskaffe Arbejdsløsheden. Hele det sociale og økonomiske Spørgsmaal beskæftiger man sig med i de Paragraffer, der omhandler dette. Ogsaa de Folk, som ikke staar paa saa højt et Udviklingstrin, at de er i Stand til Selvstyre, stræber man jo efter at hjælpe til, at de efterhaanden maa blive i Stand dertil. Der taler en Menneskelighedens Aand ud af hele dette Dokument.

At denne Pagts Realisation vil volde umaadelige Vanskeligheder, siger sig selv, og Fortilfældene viser det. Hvor lang Tid gik der ikke, og hvilke uhyre Besværligheder var der ikke at overvinde for Amerikas forenede Stater, før de blev en

Enhedsstat eller rettere det samlede, fasttømrede Rige, de er i Dag! 1781 blev disse Stater dannet. Efter at de har bestaaet i 80 Aar, udbryder der en blodig Krig imellem dem, som varer lige saa længe som første Del af Verdenskrigen, og bl. a. var det Stridsspørgsmaalet, om Unionen var et Forbund af suveræne Stater, der under visse Betingelser havde Ret til at melde sig ud. Og vi ser jo alligevel, hvordan det trods Vanskelighederne er lykkedes. Det samme gælder Kanada, det samme gælder Sydafrika, Australien. Nogle Aar efter, at den australske Føderation var stiftet, kunde man skrive, at Føderationen allerede havde medført saadanne Forandringer i Australiens almindelige Levevilkaar, at den nuværende Generation næppe kan huske de Vanskeligheder, Føderalisterne havde at overvinde. Jeg siger dette netop for at vise, at Vanskeligheder har der været, naar forskellige Sammenslutninger skulde dannes, og dog er Vanskelighederne blevet overvundet. Derfor har vi ogsaa Lov at haabe, at det Nationernes Forbund, som her tilstræbes, maa lykkes. Ganske vist er Vanskelighederne paa en Maade langt større end i de nævnte Tilfælde, fordi de enkelte Nationer, som her skal samarbejde, er ganske anderledes forskellige, men til Gengæld skal de forskellige Stater jo heller ikke gaa op i en højere Enhed som i U. S. A., Kanada o. s. v. Tværtimod, der tilstræbes at tilsikre den enkelte Stat, det enkelte Medlem af De Forenede Nationer, stor som lille, den størst mulige Selvstændighed. Og saa maa man tro og haabe paa, at det vil lykkes, alene af den Grund, at det er nødvendigt. En Krig til med de Ødelæggelsesmidler, man i Fremtiden vil raade over, vil ganske simpelt betyde vor Kulturs Undergang. Men dersom de forskellige Nationer i Tillid til, at der hersker og vil herske Ro og fredelige Tilstande i Verden, vil kunne udveksle Vareværdier med hinanden, bringe hele det økonomiske Liv i Orden og dermed fremme Velstand og gode Levevilkaar i de forskellige Folk, og vel at mærke saaledes, at det ikke alene bliver en lille, velsitueret Overklasse, men Folkenes brede Lag, som faar en højere og bedre Levemåde med Sikring mod lange og omfattende Arbejdsløshedsperioder, saa vil der komme Ro i de enkelte Folk, og det vil herigennem blive lettere at bevare Freden.

For Danmark vil det selvfølgelig være af uvurderlig Betydning at være med, at, om jeg saa maa sige, høre med til det gode Selskab, og vi kan ikke være dem